

**МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ
INTERNATIONAL SCIENTIFIC-PRACTICAL
CONFERENCE**

**ЕКОНОМІКА, ФІНАНСИ, ОБЛІК,
МЕНЕДЖМЕНТ І ПРАВО: АКТУАЛЬНІ
ПИТАННЯ І ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ**

**ECONOMICS, FINANCE, ACCOUNTING,
MANAGEMENT AND LAW: CURRENT ISSUES
AND DEVELOPMENT PROSPECTS**

**Збірник тез доповідей
Book of abstracts**

**Частина 3
Part 3**

**22 червня 2019 р.
June 22, 2019**

**м. Полтава, Україна
Poltava, Ukraine**

УДК 33

ББК 65

Економіка, фінанси, облік, менеджмент і право: актуальні питання і перспективи розвитку: збірник тез доповідей міжнародної науково-практичної конференції (Полтава, 22 червня 2019 р.): у 4 ч. – Полтава: ЦФЕНД, 2019. – Ч. 3. – 59 с.

У збірнику тез доповідей представлено матеріали учасників Міжнародної науково-практичної конференції «Економіка, фінанси, облік, менеджмент і право: актуальні питання і перспективи розвитку» з:

Uniwersytet Marii Curie -Skłodowskiej w Lublinie

Брестский государственный технический университет

Вищий навчальний заклад Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»

ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

ДВНЗ «Прикарпатський національний університет ім. Василя Стефаника»

ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

Державна прикордонна служба України

Державний науково-дослідний інститут інформатизації та моделювання економіки

Дніпровський державний аграрно-економічний університет

Дніпровський державний технічний університет

Дніпровський національний університет ім. Олесь Гончара

Донбаська державна машинобудівна академія

Донецький державний університет управління

Донецький національний університет економіки та торгівлі ім. М. Туган-Барановського

Донецький національний університет ім. В. Стуса

ДУ «Інститут економіки і прогнозування НАН України»

Інститут економіки Национальной Академии наук Азербайджана

Ізмаїльський державний гуманітарний університет

Інститут держави і права ім. В. М. Корецького НАН України

Київський інститут банківської справи

Київський міжнародний університет

Київський національний лінгвістичний університет

Київський національний торговельно-економічний університет

Київський національний університет технологій та дизайну

Кременчуцький національний університет ім. М. Остроградського

Луганський національний аграрний університет

Луганський національний університет ім. Тараса Шевченка

Львівський національний університет ветеринарної медицини та біотехнологій ім. С. З. Гжицького

Львівський національний університет ім. Івана Франка

Львівський торговельно-економічний університет

Міжнародний економіко-гуманітарний університет ім. академіка Степана Дем'янчука

Національний технічний університет «Дніпровська політехніка»

Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут ім. Ігоря Сікорського»

Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут»

Національний університет «Запорізька політехніка»

Національний університет «Острозька академія»

Національний університет біоресурсів і природокористування України

Національний університет фізичного виховання і спорту України

Національний університет харчових технологій

Національний університет «Одеська юридична академія»

Одеський державний університет внутрішніх справ

Одеський національний політехнічний університет

Полесский государственный университет

Полтавський юридичний інститут Національного юридичного університету ім. Ярослава Мудрого

Приватний вищий навчальний заклад «Університет сучасних знань»

Сумський будівельний коледж

Сумський державний університет

Сумський національний аграрний університет
Східноєвропейський національний університет ім. Лесі Українки
Східноукраїнський національний університет ім. В. Даля
Таврійський державний агротехнологічний університет
Тернопільський національний економічний університет
Український державний хіміко-технологічний університет
Університет державної фіскальної служби України
Університет Короля Данила
Університет митної справи та фінансів
Управління патрульної поліції в Донецькій області Департаменту патрульної поліції
Харківський національний економічний університет ім. С. Кузнеця
Харківський національний університет будівництва та архітектури
Харківський національний університет ім. В. Н. Каразіна
Харківський національний університет міського господарства ім. О. М. Бекетова
Хмельницький національний університет
Чернівецький кооперативний економіко-правовий коледж
Чернівецький національний університет ім. Юрія Федьковича
Чернівецький торговельно-економічний інститут Київського національного торговельно-економічного університету
Чернігівський національний технологічний університет

У збірнику тез доповідей висвітлюються результати наукових досліджень з актуальних питань економіки, фінансів, обліку, менеджменту та права.

Тематика конференції охоплює актуальні проблеми: економіки та управління національною економікою; економіки та управління підприємствами; економіки сільського господарства і АПК; екологічної економіки і сталого розвитку; економіки торгівлі та послуг; економіки промисловості; підприємництва, торгівлі та біржової діяльності; розвитку продуктивних сил і регіональної економіки; інновацій та інвестиційної діяльності; демографії, економіки праці, соціальної економіки і політики; туризму та готельно-ресторанної справи; бухгалтерського обліку, аналізу та аудиту; фінансів, банківської справи, страхування; математичних методів, моделей та інформаційних технологій в економіці; маркетингу; менеджменту; логістики та транспорту; історії та теорії держави та права, філософії права; конституційного права, муніципального права, міжнародного публічного права; цивільного права та процесу, сімейного права, житлового права, міжнародного приватного права; господарського права та процесу; екологічного, земельного та аграрного права; адміністративного права та процесу, фінансового права, інформаційного права; кримінального права, кримінально-виконавчого права, кримінології, кримінального процесу, криміналістики; міжнародного публічного права та міжнародного приватного права.

Видання розраховане на науковців, викладачів, працівників органів державного управління, студентів вищих навчальних закладів, аспірантів, докторантів, працівників державного сектору економіки та суб'єктів підприємницької діяльності.

**ЗМІСТ
CONTENTS**

СЕКЦІЯ 14. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС, ФІНАНСОВЕ ПРАВО, ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО SECTION 14. ADMINISTRATIVE LAW AND PROCESS, FINANCIAL LAW, INFORMATION LAW	7
<i>Василенко Ю. Г.</i> ІНДИВІДУАЛЬНА АДВОКАТСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ У АДМІНІСТРАТИВНОМУ ПРАВІ ЯК ІНСТИТУТ УПРАВЛІННЯ ОСОРБИСТИМИ ФІНАНСАМИ.....	7
<i>Мельникович М. С.</i> ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ У СФЕРІ ОБОРОНИ.....	8
<i>Піскунова О. М.</i> ВИЗНАЧЕННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ІНОЗЕМЦІВ ТА ОСІБ БЕЗ ГРОМАДЯНСТВА В УКРАЇНІ	10
<i>Соболєв О. Ю.</i> ОЗНАКИ ПІДПРИЄМНИЦТВА ТА ЇХ ХАРАКТЕРИСТИКА.....	12
СЕКЦІЯ 15. КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО, КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО, КРИМІНОЛОГІЯ, КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС, КРИМІНАЛІСТИКА SECTION 15. CRIMINAL LAW, CRIMINAL EXECUTIVE LAW, CRIMINOLOGY, CRIMINAL PROCEDURE, CRIMINALISTICS	15
<i>Краснов О. В.</i> НАПРЯМИ ПРОТИДІЇ ТРАНСНАЦІОНАЛЬНИЙ ОРГАНІЗОВАНИЙ ЗЛОЧИННОСТІ.....	15
СЕКЦІЯ 16. ІСТОРІЯ ТА ТЕОРІЯ ДЕРЖАВИ ТА ПРАВА, ФІЛОСОФІЯ ПРАВА SECTION 16. HISTORY AND THEORY OF STATE AND LAW, PHILOSOPHY OF LAW	17
<i>Герасимчук С. С.</i> СУДДЯ ЯК СУБ'ЄКТ ЮРИДИЧНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ.....	17
<i>Качур В. О.</i> ДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ «ПРАВОВА КУЛЬТУРА» ЧЕРЕЗ ПОНЯТТЯ «КУЛЬТУРА».....	19
<i>Протосавіцька Л. С.</i> РОЛЬ ІСТОРІКО-ПРАВОВИХ ДИСЦИПЛІН У ФОРМУВАННІ ПРАВОВОЇ КУЛЬТУРИ СУЧАСНОГО ЮРИСТА.....	21
<i>Чуприна В. С.</i> СУВЕРЕНІТЕТ ДЕРЖАВИ: ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ	23
СЕКЦІЯ 17. МАРКЕТИНГ SECTION 17. MARKETING	25
<i>Бабінян Л. Н., Барамідзе А. І.</i> РОЗВИТОК ЦИФРОВОГО МАРКЕТИНГУ В УКРАЇНІ	25

Особливістю юридичної відповідальності суддів є те, що така відповідальність має винятково негативний (ретроспективний) характер для порушника, що пояснюється низьким рівнем самосвідомості суддів і невисоким рівнем сумлінного виконання своїх професійних обов'язків.

Не можна стверджувати про існування процесуальної відповідальності як одного із самостійних видів юридичної відповідальності суддів, оскільки результати процесуальної діяльності суддів щодо вирішення ним справ є винятково проявом правової позиції судді, його власного переконання.

Значення юридичної відповідальності суддів полягає у: а) сприянні об'єктивності та законності судового процесу; б) формуванні правової свідомості серед суддівського корпусу; в) запобіганні порушенням, що можуть вчинятися суддями; г) забезпеченні незалежності суддів; ґ) зміцненні авторитету суду в суспільстві; д) можливості очищення суддівського корпусу винятково в межах закону (за умови дієвого механізму юридичної відповідальності), завдяки чому в суддівських лавах залишаються лише віддані професії представники.

Отже, для підвищення довіри громадян до судової влади її авторитет мусить бути беззаперечним. Тому кожен суддя повинен мати усвідомлене почуття відповідальності перед суспільством, бути незалежним і керуватися лише принципами законності та справедливості.

Список літератури

1. Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/main/254%D0%BA/96%D0%B2%D1%80>.
2. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 02.06.2016 №1402. VIII. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1402>.
3. Загальна теорія держави і права: підручник для студентів юридичних вищих навчальних закладів / за ред. М. В. Цвіка, О. В. Петришина, Х.: Право, 2010. 584 с.
4. Виноградова Л. Є. Юридична відповідальність суддів загальних судів України: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.01. Одеса, 2004. 187 с.
5. Овчаренко О. М. Юридична відповідальність судді: теоретико-прикладне дослідження: монографія. Х.: Право, 2014. 576 с.
6. Меліхова Ю. А. Морально-професійна культура судді як філософсько-правова проблема: автореф. дис. на здоб. наук. ступ. канд. юрид. наук. Х., 2013. 19 с.
7. Белая Л. В. Удосконалення інституту юридичної відповідальності як фактор формування демократичної, соціальної, правової держави: автореф. дис. на здоб. наук. ступ. канд. юрид. наук: 12.00.12. К., 2009. 20 с.
8. Гончаренко О. В. Актуальні питання притягнення суддів до відповідальності (частина друга). *Вісник Вищої ради юстиції*. 2011. № 2. С. 19 – 33.

УДК 340:316.72

Качур В. О.

к. ю. н., доцент,
завідувач кафедри теорії та історії держави і права,
Національний університет біоресурсів і природокористування України

ДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ «ПРАВОВА КУЛЬТУРА» ЧЕРЕЗ ПОНЯТТЯ «КУЛЬТУРА»

Не зважаючи на наявність великої кількості наукових досліджень феномену правової культури, до створення її цілісної концепції ще дуже далеко, а тому належні правові засади у формуванні та реалізації культурно-правової політики держави наразі відсутні.

Характеризуючи «правову культуру», ми повинні пам'ятати про те, що: по-перше, це поняття характеризується полісемантичністю; по-друге, включає в себе два слова «культура» і «право», які, в свою чергу, також є неоднозначними; по-третє, їх розуміння залежить від того, який методологічний підхід до їх дослідження використовує той чи інший учений.

З метою уникнення плутанини в міркуваннях ми коротко нагадаємо головні підходи до розуміння сутності культури, складність та неоднозначність поняття якої обумовлюється тим, що вона є об'єктом і предметом вивчення безлічі наук, серед яких філософія, археологія, етнографія, історія, соціологія, політологія, право, економіка та ін. Кожна з цих наук створює своє певне уявлення про культуру. Крім того, не залишилися осторонь проблем культури і міжнародні організації та вітчизняний нормотворець.

Так, на Всесвітній конференції з політики в галузі культури, що була проведена під егідою ЮНЕСКО у Мексикі 26 липня – 02 серпня 1982 р., була прийнята Декларація Мехіко з політики в галузі культури, яка визначила останню як «сукупність яскраво виражених рис, духовних і матеріальних, інтелектуальних і емоційних, які характеризують суспільство або соціальну групу», що «охоплює, крім мистецтва й літератури, спосіб життя, основні права людини, системи цінностей, традиції та віри» [1].

Щодо вітчизняного законотворця, то він у п.6 ч.1 ст.1 Закону України від 14.12.2010 № 2778-VI «Про культуру» визначив її як «сукупність матеріального і духовного надбання певної людської спільноти (етносу, нації), нагромадженого, закріпленого і збагаченого протягом тривалого періоду, що передається від покоління до покоління, включає всі види мистецтва, культурну спадщину, культурні цінності, науку, освіту та відображає рівень розвитку цієї спільноти». Однак Преамбула цього акта містить застереження щодо обсягу змісту культури, вказуючи, що предметом правового регулювання виступають «суспільні відносини, пов'язані із створенням, використанням, розповсюдженням, збереженням культурної спадщини та культурних цінностей, і спрямований на забезпечення доступу до них» [2]. Тим самим, вказаний закон звужив обсяг цього явища лише до культурної спадщини та культурних цінностей.

Проте повернемося до поняття «культура» та спробуємо виокремити її ознаки.

По-перше, культура є явищем, яке існує лише в людському середовищі і дозволяє відрізнити людину від представників тваринного світу. Про це зазначали ще американські антропологи А. Л. Кребер і К. Клакхон у своїй праці «Культура, критичний огляд визначень» (1952) [3, с. 352]. Саме людина як частина навколишнього світу здатна усвідомлювати свою природу та своє життя. Залежно від явищ, з якими стикається людина в ньому, розрізняють матеріальний світ та соціальне середовище. Соціальне середовище є світом, де людина проживає своє життя та взаємодіє з іншими людьми, охоплюється поняттям суспільство, що дає підстави відносити культуру до суспільних (соціальних) явищ.

По-друге, з'єднувальною ланкою між людиною та навколишнім світом виступає свідомість, під якою розуміють цілісний, внутрішньо диференційований і структурно оформлений психологічний процес пізнання та відображення людиною навколишнього світу та самої себе.

По-третє, людина і культура пов'язані між собою не безпосередньо, а через діяльність, яка дозволяє свідомості через ідеї та задуми породжувати елементи культури (предметна діяльність) і водночас відображати певні фрагменти культури у свідомості окремої людини (учбова діяльність) [4, с. 158 – 162].

По-четверте, культура покликана організовувати людську життєдіяльність, під якою розуміють діяльнісні процеси, через які відбувається тотальне переживання людиною свого буття. Щоб повністю зрозуміти життєдіяльність сучасної людини, необхідно враховувати такі характеристики її життя, як стиль життя, спосіб життя, зміст життя, життєві цілі, життєві завдання, життєва перспектива, життєві стратегії, життєві ролі, життєвий сценарій, план життя, життєвий вибір.

По-п'яте, культурна організація людської життєдіяльності припускає наявність відносно несуперечливих, структурованих елементів, які утворюють функціональну цілісність та обмежені просторово-тимчасовими межами.

По-шосте, організована людська життєдіяльність визначає соціальну орієнтацію та життєву позицію людини.

По сьоме, фундамент культури складають цінності, якими є явища об'єктивного світу (матеріальні та духовні), які мають значення для суб'єкта при здійсненні ним життєвого вибору. Цінності охоплюють потреби, інтереси та емоційні переживання суб'єкта. Цінності часто виконують роль підстави для вибору цілей і засобів при здійсненні певної діяльності, а також сприяють формуванню психології людини, ментальності, способу життя членів суспільства, включають у себе досвід, що базується на певних знаннях, та поведінку, яка є їх емоційним компонентом.

На підставі викладеного, *культуру можна визначити як специфічний спосіб організації та розвитку людської життєдіяльності в конкретних історичних умовах, що визначає соціальну орієнтацію та життєву позицію учасників суспільного життя і проявляється у цінностях.*

Одним із різновидів загальної культури є правова культура. Вона складає її самостійний розділ, є синтезом права та культури, характеризується певною автономністю щодо інших різновидів культури (матеріальної, економічної, політичної та ін.).

Оскільки правова культура є різновидом загальної культури та уособлює собою синтез права та культури, пропонуємо визначити *правову культуру як специфічний спосіб організації та розвитку правової життєдіяльності учасників суспільного життя в конкретних історичних умовах, що визначає правову орієнтацію та правову позицію суб'єкта і проявляється у правових цінностях.*

Пропонована дефініція дозволить розширити поняттєво-категоріальний апарат дослідження правової культури та дасть поштовх до загальнотеоретичного аналізу її ознак, структурних елементів, функцій тощо.

Список літератури

1. Декларація Мехіко щодо політики у сфері культури. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_730.
2. Закон України від 14.12.2010 № 2778-VI «Про культуру». URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2778-17>.
3. Лукашевич М. П., Туленков М. В. Соціологія. Загальний курс: Підручник. К.: Каравела, 2004. 456 с.
4. Швалб Ю. Свідомість як відношення людини до світу. *Психологія і суспільство*. 2004. № 4 (18). С. 154 – 166.

УДК 340:316.72

Протосавіцька Л. С.

к. і. н, доцент кафедри теорії та історії держави і права,
Національний університет біоресурсів і природокористування України

РОЛЬ ІСТОРИКО-ПРАВОВИХ ДИСЦИПЛІН У ФОРМУВАННІ ПРАВОВОЇ КУЛЬТУРИ СУЧАСНОГО ЮРИСТА

Будь яка високоцивілізована успішна держава характеризується як така що має високий рівень правової культури суспільства. Рівень правової культури суспільства безпосередньо залежить від рівня правової культури кожного члена цього суспільства. Серед членів суспільства можемо умовно виділити тих хто має високий, середній та низький рівень правової культури. Юристи належать до категорії осіб для яких характерний високий рівень правової культури.

Правова культура являє собою специфічний спосіб організації та розвитку правової життєдіяльності учасників суспільного життя в конкретних історичних умовах, що визначає правову орієнтацію та правову позицію суб'єкта і проявляється у правових цінностях [1].

Правова культура юриста – це система професійно-правових знань, умінь і навичок, що характеризують високий ступінь правового розвитку особи і її впливу на правову культуру суспільства завдяки практичній юридичній діяльності в суворій відповідності із законом.

Юрист з високим рівнем правової культури повинен мати правову освіченість, тобто мати професійні знання законодавства й інших правових актів. Сучасний юрист повинен з